

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาหลักการและปัญหาของอนุสัญญา ระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ ตลอดจนศึกษาว่ากฎหมาย ภายในของประเทศไทยเพียงพอที่จะรองรับการปฏิบัติตามอนุสัญญาหรือไม่ หากจะดำเนินการให้ สัตยาบันเข้าเป็นภาคีในอนุสัญญา

แม้จากการศึกษาจะพบว่าอนุสัญญาฉบับนี้ยังคงมีปัญหาในทางปฏิบัติบางประการ เป็นต้นว่า ขาดการกำหนดคำนิยามของการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ซึ่งยังคงเป็นปัญหา เช่นเดียวกับอนุสัญญาต่อต้านการก่อการร้ายระหว่างประเทศฉบับอื่นๆ อันสืบเนื่องมาจากการที่ผู้ ร่างต้องการที่จะหลีกเลี่ยงไม่กำหนดคำนิยามของการก่อการร้ายเอาไว้ในอนุสัญญา จะมีก็แต่ เพียงการกำหนดการกระทำอันเป็นความผิดตามอนุสัญญาไว้ในมาตรา 2 เท่านั้น นอกจากนี้ยังมี ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดขอบเขตการกระทำความผิดตามอนุสัญญา ตลอดจนปัญหาเกี่ยวกับการ บังคับใช้อนุสัญญา อันได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับข้อยกเว้นที่จะไม่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างรัฐภาคี รวมไปถึงปัญหาที่ไม่สามารถใช้บังคับอนุสัญญากับกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นรัฐ รวมทั้งความ ยากลำบากในการใช้บังคับอนุสัญญาอย่างจริงจังต่อกลุ่มผู้ก่อการร้ายและองค์กรผู้ก่อการร้าย ต่างๆ และยิ่งไปกว่านั้นยังประสบปัญหาเกี่ยวกับการบังคับใช้อนุสัญญาต่อการกระทำผิดที่ เกิดขึ้นในรัฐที่สามที่มีได้เป็นภาคีในอนุสัญญาโดยเฉพาะอย่างยิ่ง รัฐที่มีวัสดุนิวเคลียร์และมีอาวุธ นิวเคลียร์อยู่ในประเทศ ซึ่งสุ่มเสี่ยงที่จะตกเป็นเป้าหมายในการโจมตีของผู้ก่อการร้ายได้

แต่อย่างไรก็ตามอนุสัญญาฉบับนี้ก็ถือได้ว่าเป็นอนุสัญญาระหว่างประเทศที่มีการ กำหนดกฎหมายภายในการปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์เอาไว้โดยตรง ซึ่งนานาประเทศ รวมทั้งประเทศไทยเองควรตระหนักถึงภัยจากการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์และร่วมเป็นภาคีใน อนุสัญญาฉบับนี้ สำหรับประเทศไทยนั้นได้ลงนามในอนุสัญญาฉบับนี้ไปแล้วเมื่อวันที่ 14 กันยายน พ.ศ.2548 ซึ่งที่ผ่านมาประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาต่อต้านการก่อการร้าย ในกรอบสหประชาชาติแล้วหลายฉบับโดยที่ไม่มีการแก้ไขเพิ่มเติมหรือ ออกกฎหมายอนุวัติการแต่ อย่างไม่ใด เนื่องจากประเทศไทยมีกฎหมายภายในโดยเฉพาะอย่างยิ่งความผิดฐานก่อการร้ายตาม ประมวลกฎหมายอาญาซึ่งสามารถรองรับการปฏิบัติตามพันธกรณีในอนุสัญญาต่อต้านการก่อ การร้ายฉบับนั้นๆเพียงพอแล้ว แต่ทั้งนี้จากการศึกษาพบว่า อนุสัญญาฉบับนี้มีความแตกต่างจาก อนุสัญญาต่อต้านการก่อการร้ายฉบับอื่นๆในกรอบของสหประชาชาติ กล่าวคือมีวัตถุประสงค์ หลักในการป้องกันและปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ โดยมีการกำหนดฐานความผิด สำหรับการกระทำการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์เอาไว้เป็นการเฉพาะ จึงส่งผลให้ความผิดฐานก่อ

การร่ายตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยสามารถรองรับการปฏิบัติตามพันธกรณีในอนุสัญญาฯนี้ได้แต่เพียงบางส่วนเท่านั้น หรือแม้แต่ในพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. 2504 ก็ไม่สามารถรองรับการกระทำความผิดตามอนุสัญญาฯฉบับนี้ได้ สาเหตุหลักเนื่องมาจากความผิดตามอนุสัญญาฯฉบับนี้มีลักษณะเป็นความผิดที่มีลักษณะเฉพาะจึงไม่สามารถนำหลักกฎหมายทั่วไปที่มีอยู่มาใช้บังคับกับการกระทำความผิดตามอนุสัญญาฯได้โดยตรง ด้วยเหตุนี้หากประเทศไทยจะดำเนินการเข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาฯ จึงจำเป็นที่จะต้องดำเนินการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายภายในให้สอดคล้องกับการกระทำความผิดที่ได้กำหนดไว้ในอนุสัญญาฯต่อไป